na případy, kdy toto převzetí ošetřovacích nákladů zem. fondem je důsledkem toho, že ošetřovaný s á m nemůže platiti, t. j. neschopným útraty nésti, a že také těchto útrat nelze vydobýti na osobách neb korporacích, které jsou povinny je nésti. Předpokladem jest tedy primérní platební povinnost ošetřovance samého a subsidiární na místo jeho vlastní platební povinnosti nastupující povinnost jiných osob nebo korporací a nemožnost, tímto způsobem náhrady léčebných útrat dosáhnouti. Tento předpoklad však není dán, když není sporu o tom, že ošetřovaný sám nemá vůbec povinnosti, aby náklady svého ošetřování ve veřejné nemocnici platil. Neboť tu nelze mluviti o jeho platební neschopnosti, o tom, že n e m ů ž e platiti, a ovšem neexistuje také subsidární platební povinnost, není-li tu primérní.

V daném případě jest nesporno, že Jakub B. jako člen okr. pokladny náklady svého léčení ve veř. nemocnici v H. nahraditi povinen není. Následkem toho nelze se dovolávati předpisu § 1 zák. č. 19 mor. z. z. z roku 1914 a od jeho domovské obce požadovati náhradu jedné třetiny útrat vzniklých jeho ošetřováním.

Napadené rozhodnutí odpovídá tudíž zákonu a náleželo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 4503.

V y h o š t ě n í: Není nároku na suspensi pravoplatného nálezu vyhošťovacího podle zák. č. 88 ř. z. z roku 1871.

(Nález ze dne 11. března 1925 č. 4744.)

V ě c: Dr. Josef Cs. (adv. Dr. Beckmann z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o dočasnou suspensi vyhošťovacího nálezu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nálezem policejního ředitelství v Praze z 20. května 1921 byl Dr. Josef Cs., do Cz. v Maďarsku příslušný, na základě § 2, odst. 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. z ohledu na veřejný pořádek a bezpečnost s poukazem na ustanovení § 323 tr. z. z území republiky čsl. na vždy vyhoštěn. Výnosem polic. ředitelství v Praze z 3. září 1923 nebylo vyhověno jeho žádosti za zrušení cit. vyhošťovacího nálezu, případně za povolení vjezdu na území republiky čsl. Rozhodnutím zsp-é z 12. listopadu 1923 nebylo odvolání z posléz uvedeného výnosu vyhověno, ježto tu není okolností zvláštního zřetele hodných.

Rozhoduje o stížnosti vycházel nss z následujících úvah: — — —

Stížnost namítá, že není příčiny k tomu, aby bráněno bylo vstupu st-lovu do čsl. republiky. Touto námitkou zastává st-l názor, že mu přísluší právní nárok na povolení to.

Názoru tomu nelze přisvědčiti. Nesporno jest, že předem uvedený nález polic. ředitelství v Praze, kterým byl st-l vyhostěn n a v ž d y z celého území republiky čsl, vešel v právní moc. Výrok tento znamená, že nesmí se st-l nikdy do území čsl. republiky vrátiti a tam se zdržovati (§ 2 cit. zák. č. 88 ř. z. z r. 1871).

Žádostí svou, aby mu povolen byl vstup do čsl. republiky, domáhal se tedy st-l vlastně toho, aby byl vyhošťovací nález proti němu vydaný na určitou dobu suspendován.

Ježto však není předpisu, který by snad za jistých podmínek nárok na takovou suspensi přiznával, nebylo tím, že žal. úřad žádosti st-lově nevyhověl, do subjektivních práv st-lových zasaženo (§ 2 zák. o ss) a není vadou řízení, že žal. úřad nesdělil st-li konkretní okolnosti, na základě kterých vydal napadené rozhodnutí a svůj výrok odůvodnil jen všeobecně, podotknuv, že není zde okolností zvláštního zřetele hodných.

Stížnost byla proto jakožto bezdůvodná zamítnuta.

Č. 4504.

Státní zaměstnanci: * Nárok na drahotní přídavky za dobu studií podle § 6 zák. č. 394/22 přísluší jen za dítě, které po celou dobu studií, tedy i onu část její, jež spadá do doby před účinností tohoto zák., je konalo nepřetržitě.

(Nález ze dne 11. března 1925 č. 4729.)

Věc: Karel G. v Ch. proti ministerstvu financí o drahotní přídavek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem zfř v Praze z 30. dubna 1923 byl st-l zpraven, že mu nenáleží drahotní přídavek pro jeho syna Jaroslava, neboť tento nestudoval s řádným prospěchem. Rozhodnutím z 19. října 1923 nevyhověl žal. úřad stížnosti, resp. žádosti st-lově za přiznání tohoto drahotního přídavku. V důvodech se uvádí:

§ 6 zákona č. 394/1922 Sb. klade za podmínku pro přiznání drahotního přídavku na děti starší 18 let studium na učelišti s řádným prospěchem a nepřetržitost studia po 18. roce. Ze správy děkanství vys. školy obchodní v Praze je však zřejmo, že Jaroslav G. dne 27. září 1921 při I. státní zkoužce propadl a teprve při druhém opakování I. státní zkoušky 17. října 1922 byl uznán dostatečně způsobilým. Nesložil tedy I. státní zkoušku suo tempore a ztratil tím 1 rok z normálního studia, poněvadž vykonání I. státní zkoušky — třebas bez zkoušky jazykové — je podmínkou zápisu do zvláštního oddílu studia (do 3. ročníku). Nemůže tedy žadatel prokázati nepřetržitost studia svého syna a tím ani jeho řádný prospěch«.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost, o níž nss uvažoval takto:

St-l prohlásil při veř. ústním líčení výslovně, že netrvá na písemné stížnosti své, pokud se tato vztahuje přiznání drahotního přídavku také za dobu od 1. listopadu do 31. prosince 1922 a že svou stížnost obmezuje pouze na dobu od 1. ledna 1923 počínajíc. Následkem toho odpadl pro nss důvod zabývati se stížností tou v opuštěné části její.

Pokud se pak týče doby od 1. ledna 1923, tvrdí stížnost, že syn st-lův Jaroslav vyhověl podmínkám § 6 zák. č. 394 ex 1922, neboť za jeho účinnosti, počavší se dnem 1. ledna 1923, své studie řádně konal a dokončil. Vychází tedy patrně z názoru, že při posuzování oprávněnosti nároku na drahotní přídavek podle cit. § 6 lze přihlížeti toliko k té